

Het Midzomerfeest zal altijd de vrolijkste en meest magische tijd van het jaar zijn in Slingerwald, een tijd waarin we de veelzijdige en geheimzinnige volksverhalen van onze wereld vieren. Magie die tijdens Midzommer wordt opgeroepen, is de sterkste en puurste magie die er bestaat – zowel de goede als de slechte.

**BIJNA NIET TE GELOVEN VERHALEN
DOOR MILDRED NEEVEL**

HOOFDSTUK EEN
Met de Wonderoptocht

De optocht kwam op de eerste avond van Midzommer, onder de bloeiende beenhoutbomen en een nevelige maan.

Claris Zanghout zat op het trapje voor het huis, haar knieën opgetrokken tot haar kin en haar gezicht in een boze frons. Haar grote broer deed weer eens gemeen en ze ging pas naar binnen als hij fatsoenlijk gestraft werd, het liefst door hem naar een kostschool voor stomme jongens te sturen. Zelfs toen het donker werd en de warmte van de dag wegsijpelde, bleef Claris koppig zitten.

‘Dan zet ik dit hier maar neer,’ zei haar moeder.

Ze zette een beker warme stroopthee naast Claris op de stenen tree, waar de zoete damp omhoogkringelde. Het water liep Claris in de mond, maar toch nam ze pas een slokje toen haar moeder weg was. De volle smaak gleed heerlijk suikrachtig door haar heen.

Claris staarde naar de maan met zijn sjaal van dunne nevel en de stipjes van de sterren eromheen. De wind zuchtte door

de beenhoutbomen, die altijd precies met Midzommer in bloei kwamen. Dan zwollen ze op met lichtpaarse blaadjes die bijna wit leken. Verder was het heel stil op straat; het enige wat bewoog waren de huiverende bomen.

Ze voelde zich een beetje eenzaam en liet haar pop Tya in een schildpadkat veranderen. Tya nestelde zich op Claris' schoot en begon te spinnen toen Claris haar achter haar oortjes kriebelde.

‘Echt een stomme jongen, hè?’ zei ze.

Tya miauwde bevestigend.

‘Eigenlijk zouden we weg moeten lopen,’ zei Claris.

Daar was Tya niet zo van overtuigd. Als je verdwaalde in het grote doolhof van Slingerwald betekende dat meestal dat je nooit meer de weg naar huis kon vinden. Claris nam nog een slokje stroopthee – haar moeder maakte die altijd echt perfect. In het hele eindeloze doolhof zou ze nooit zoiets lekkers vinden. En op dat moment hoorde ze de trommel.

Eerst was het een zwaar, regelmatig gebons, als een groot hart dat ergens diep in de aarde sloeg. Maar het werd steeds harder en helderder, en Claris hoorde het geroffel van kleinere trommels eromheen. Er kroop een tinteling over haar nek. Zou dat echt...? Claris was negen en had de Wonderoptocht nog nooit gezien, had zichzelf altijd voorgehouden dat het maar een legende was.

Ze tuurde naar het eind van de straat, een scherpe bocht van bemoste stenen onder een poort. Het getrommel zwol aan. Claris stond met ratelend hart op en Tya miauwde zenuwachtig in haar armen.

De optocht verscheen. Eerst kwam de tamboer-majoor.

Hij had lange, pezige armen en benen en droeg een uniformjas en een cape. Hij ging dansend voorop en liet een stok van beenhout ronddraaien. Met elke zwierige beweging vlogen er vonken uit de stok, waardoor er vurige cirkels ontstonden. Hij had ook een hoge hoed op. De bovenste helft van zijn gezicht was bedekt met een zilveren oogmasker dat flonkerde als vloeibaar sterrenlicht.

Muziek schalde door de straat toen de optocht volgde, een rij trommelaars en blazers in uniformjassen. Ze trokken hun knieën precies in de maat op terwijl de hoorns schalden en de trommels dreunden. Ze waren omringd door springende en draaiende dansers met zwierende linten aan hun ellebogen en knieën. Sommige hadden ook batons waarmee ze vurige vonken door het donker lieten spatten. Iedereen droeg een masker.

Het was een spektakel dat zo uit een droom gemarcheerd leek te komen. Er stonden nu ook andere mensen bij Claris op straat, joelende kinderen met slaapmutsen op en verbijsterde volwassenen. Poppen die in herten veranderd waren, hun gewei versierd met linten, trokken wagens waar gemaskerde mannen handenvol suikervliegen vanaf strooiden: bolle, fladderende snoepjes die je eerst moest vangen. De kinderen, ook Claris, gingen er opgetogen achteraan en gebruikten hun poppen om de lekkernijen te vangen.

Ondertussen zwol de muziek aan, de vonken vlogen in het rond en de versierde dansers sprongen en wervelden als vlammen. Claris zoog op een suikervlieg en zag dat de tamboer-majoor de hand van de oude mevrouw Honderklif had gepakt en nu met haar voorop danste. Ze was tweeëntachtig, droeg een nachtpon en pantoffels en had de tijd van haar leven.

Gemaskerde dansers deelden laatbloeiers uit, dunne, grijs-witte bloemetjes. Kinderen kregen kleine vonkende stokken om zelf mee te kunnen draaien. Suikervliegen fladderden rond. Tya ging als musje weer achter eentje aan door de stroom opgewonden kinderen.

‘O, kijk!’ riep iemand enthousiast.

Op de volgende kar hielden gemaskerde vrouwen grote vogelkooien vast. Er zaten vogels in die helemaal van beenhoutbloemen gemaakt waren. Ze hipten kwetterend rond, tot de vrouwen de kooien openmaakten. Daar gingen de bloesemvogels, en de toeschouwers juichten toen ze de lucht in zeilden en als strepen van lichtpaarse bloemblaadjes door het donker schoten.

Clariss keek naar een van de vogels, die op de tak van een beenhoutboom ging zitten. Hij hupte vrolijk kwetterend op en neer, en er viel een verwachtingsvolle stilte. Toen spatte de vogel met een knal als een pistoolschot uit elkaar, waardoor er een enorme wolk bloemblaadjes langs de nachtelijke hemel dwarrelde. De bloesem zwierde en wervelde vol opgewekt leven en Clariss voelde haar hart zuchten.

Overal, op daken en raamkozijnen, lantaarnpalen en beenhouttakken, ontploften de vogels in explosies van schitterende blaadjes. De klappende toeschouwers slaakten verrukte kreten. Clariss zag haar moeder, met ogen vol licht en kleur. Clariss wilde naar haar toe lopen, maar werd meteen afgeleid.

‘De Pyratenkoningin!’ riep een jongetje in het publiek.

Op de volgende kar stond een gespierde vrouw naar de kinderen te zwaaien. Ze droeg een kniebroek en een zijden jas en had een kleurige doek om haar hoofd. Aan haar riem hingen vijf neppoppen, als eerbetoon aan het verhaal van de

Pyratenkoningin. Die was verraden door vier andere piratenleiders, had uit wraak hun poppen afgepakt en was zo de meest gevreesde zeerover in de geschiedenis van Slingerwald geworden. De Pyratenkoningin gooide kokosmunten uit schatkisten die op de kar stonden.

De Wonderoptocht bracht nog meer figuren uit de volksverhalen van Slingerwald mee. Na de Pyratenkoningin kwam een vrouw die verkleed was als de Tweekoppige Ekster, gevolgd door Lillie Nooit van m'n Leven en de Halfberen van Heksbeek. Ze hadden allemaal hun eigen verhaal, die het best verteld werden in Claris' lievelingsboek, *Bijna niet te geloven verhalen* van Mildred Neevel.

De stoet ging maar door, trommelaars en blazers, sprookjesfiguren en volkslegendes. Claris had haar straat nog nooit zo vrolijk meegemaakt. Buren dansten en klaptten, kinderen deden zich giechelend tegoed aan suikervliegen en schreven hun naam met de vonkende stokken terwijl de bloesem fladderde en dwarrelde.

‘Claris!’

Het gefluister was vlijmscherp, en ze schrok ervan. Toen ze zich omdraaide, zag ze een kind in het steegje tussen twee huizen staan. De jongen was iets kleiner dan zij en gekleed in lompen, en hij droeg iets op zijn gezicht waar Claris het meteen ijskoud van kreeg.

Het was een doodshoofdmasker van wit steen. De echte ogen van de jongen keken uit de kassen, alsof het masker met zijn gezicht vergroeid was. De mond was nog enger, een skeletachtige mond zonder lippen met rijen smalle, stenen tanden.

Het gemaskerde kind deed een stap naar achteren en werd opgeslokt door de schaduwen. Hij wenkte Claris. Het leek

haar geen goed idee om achter die griezelige jongen aan het donker in te lopen, maar haar nieuwsgierigheid kreeg de overhand. Ze kwam iets dichterbij en bleef aan het begin van het steegje staan, waar ze nog zichtbaar was.

‘Wie ben jij?’ vroeg ze.

‘Ik weet niet hoe ik heet,’ fluisterde het jongetje.

Het masker glom krijtwit in het donker.

‘Hoe bedoel je?’ vroeg Claris zacht. ‘En wat is dat masker? Waarom zit het...’

‘Vast aan mijn gezicht?’ zei de jongen. ‘Om dezelfde reden als waarom ik mijn naam vergeten ben. Ik ben een van de verloren kinderen van Midzommer. Ze noemen ons grislingen.’

Claris hapte naar adem. Dat verhaal kende ze heel goed. Agatha Draeck, de heks van Midzommer, en de grislingen... Dat kon toch niet wáár zijn?

‘Dat is maar een sprookje,’ zei ze.

‘Zie ik eruit als een sprookje?’ antwoordde de jongen.

Huiverend onderdrukte Claris de aandrang om terug naar de menigte te rennen. Medeleven hield haar op haar plek.

‘Hoe weet je hoe ik heet?’ vroeg ze.

‘We hebben je in de gaten gehouden,’ zei de gemaskerde jongen.

‘Waarom?’ vroeg Claris geschrokken.

‘We kunnen alleen in de Midzommermaand door Slingerwald lopen,’ zei de jongen. ‘Die tijd gebruiken we om iemand te zoeken die ons kan helpen. Een kind dat dapper, slim en goed is. We denken dat jij dat bent, Claris.’

‘Maar waarom dan?’

‘Je bent bijzonder,’ zei de jongen.

‘Helemaal niet,’ zei Claris hoofdschuddend. ‘Sorry, maar ik kan jullie niet helpen...’

Angst kolkte door haar borst. Ze deinsde achteruit, terug naar de straat, de muziek en de veiligheid.

‘Alsjeblieft...’ fluisterde de jongen. Een traan kronkelde uit zijn oog over zijn stenen masker. ‘Alsjeblieft? We zijn met zoveel. We weten niet meer hoe we heten. Wie onze familie is. We zitten voor altijd vast tot iemand ons redt. Alleen vrij met Midzommer. En de rest van het jaar...’

Zijn stem stakte bibberend. Claris durfde niet te vragen wat er in de andere maanden met de grislingen gebeurde.

‘Ik kan niets voor jullie doen. Sorry,’ zei ze.

De gemaskerde jongen was er kapot van.

‘Jij kunt ons redden,’ fluisterde hij. ‘Wil je... wil je er alsjeblieft over nadenken? We denken dat jij degene bent die ons eindelijk kan bevrijden. Om middernacht sta ik voor je huis. Als je dan nog steeds niet mee wilt, laten we je met rust.’

Claris’ hoofd tolde. Bang en verdwaasd liep ze naar achteren tot ze de jongen niet meer kon zien en ze weer tussen het publiek stond. Haar hart bonkte net zo hard als de trommels in de optocht.

Niet lang daarna bereikte de tamboer-majoor het eind van de straat en leidde hij de optocht naar de volgende aftakking van het labyrint. De menigte golfde joelend en klappend langs en dromde rond de poort om ze uit te zwaaien. De meesten waagden zich niet de hoek om: zelfs de optocht was het risico

om nooit meer thuis te komen niet waard.

Claris voegde zich bij het gedrang, maar ze was nog steeds van slag door haar ontmoeting met de grisling. Kinderen vochten om de laatste suikervliegen en er steeg een luid gejuich op toen de laatste bloesemvogels de lucht in schoten en in grote treurwilgen van blaadjes uit elkaar spatten. De muziek werd langzaam zachter terwijl de harmonie wegmarcheerde, totdat het geluid van de trommels en blazers helemaal verstomd was. Een paar kleine kinderen begonnen te huilen.

Er gleed een arm om Claris’ schouders.

‘Kom, kuikentje,’ zei haar moeder. ‘Bedtijd.’

Ze bracht Claris naar bed en vroeg ondertussen honderduit om zeker te weten dat haar dochter alle geweldige onderdelen van de optocht had gezien. Claris probeerde zo enthousiast mogelijk te reageren, maar de jongen met het doodshoofdmasker spookte steeds door haar hoofd.

‘Je bent bekaf,’ zei haar moeder, die Claris’ sombere stemming voor vermoeidheid aanzag. ‘Tijd om te slapen. Nu.’

Haar moeder gaf haar een kus op haar voorhoofd en stond op. Maar eerst had Claris nog een vraag.

‘Is het verhaal van Agatha Draeck en de grislingen waar?’

Haar moeder streek met een brede, geduldige glimlach een lok haar achter Claris’ oor. ‘Dat lijkt me niet, kuikentje,’ zei ze. ‘Het is gewoon een oud sprookje. Je hoeft nergens bang voor te zijn. Echt niet.’

‘Maar stel dat het wél waar is?’ vroeg Claris. ‘Al die arme kinderen die door de heks zijn meegelokt.’

‘Hoe kom je hier zo ineens bij?’

Claris zei niks. Haar moeder zou haar nooit geloven als ze

over de grisling vertelde. Ze wist niet eens of ze zichzelf wel geloofde.

‘Het is maar een verhaal,’ zei haar moeder. ‘Net als alle andere verhalen die Mildred Neevel heeft geschreven. Ze zijn niet echt gebeurd, maar ze betekenen wel iets. Wie zal het zeggen? Misschien heeft er ooit wel een Agatha Draeck bestaan. Maar dat is dan al heel lang geleden, kuikentje. En ik denk niet dat ze een heks was.’

Ze boog zich naar voren voor een laatste zoen en stond op met een laatste aai over Claris’ voorhoofd. Toen blies ze de olielamp uit, die doofde met een siddering en een sliert rook.

In het donker probeerde Claris te accepteren dat haar moeder gelijk had. Maar hoe hard ze ook haar best deed, ze moest steeds weer aan het grislingjongetje denken – aan zijn masker van krijtwitte steen, de gekwelde ondertoon van zijn smeekbedes, zijn stellige overtuiging dat Claris bijzonder was en de grislingen van hun vloek kon bevrijden.

Om middernacht kroop Claris zenuwachtig uit bed om naar buiten te gluren.

Op straat, met zijn masker naar haar raam gekeerd, stond het grislingjongetje. Hij was echt heel klein, als een kwetsbaar muisje in zijn haveloze kleren. Hij zwaaide aarzelend en hoopvol toen hij Claris zag. Kon ze hem, en alle anderen, aan hun lot overlaten? Stel dat ze hen echt allemaal kon redden?

Claris kleedde zich stilletjes aan, hing Tya aan haar riem en sloop naar buiten.

Na de vrolijke taferelen van die avond lag de straat er nu een beetje griezelig bij in het bleke maanlicht. Bloemblaadjes

dwarrelden nog over de keien, maar verder was alles stil. De grisling was verdwenen. Claris keek rond, tot ze uiteindelijk het doodshoofdmasker ontdekte. De jongen gluurde uit een steegje naast de kleurenhandelaar en wenkte haar verwoed.

Ze had pijn in haar buik en de haast onbedwingbare neiging om terug naar haar bed te rennen en zich onder de dekens te verstoppen, maar ze liep toch naar hem toe.

Bij de ingang van het steegje bleef ze staan. Ze zag alleen maar duisternis; de grisling was nergens te bekennen.

‘Ben je daar?’ vroeg ze.

‘Ja!’ riep de jongen. ‘Fijn dat je er bent. Deze kant op...’

Claris deed een stap naar voren en haar hand gleed instinctief naar haar pop. Ineens voelde er iets niet goed, iets wat ze niet kon plaatsen of benoemen.

‘Waar gaan we heen?’

‘Dat zal ik je laten zien,’ fluisterde de jongen.

Na een paar passen sloeg de twijfel toe. Of misschien won haar gezond verstand eindelijk. Ze bleef staan.

‘Ik vind dit niet fijn,’ zei ze. ‘Ik ga naar huis.’

‘Nee, niet doen!’ zei de jongen.

Ze zag hem een eindje verderop met zijn glanzende doodshoofdmasker in het donker staan. Hij strekte smekend zijn handen uit.

‘We hebben je nodig,’ zei de grisling.

Toen hoorde Claris een geluid van heel dichtbij.

Tik.

Het klonk als een klok. Of iets met een uurwerk. Claris kreeg het ijskoud. Ze hield de grislingjongen in de gaten en liep langzaam achteruit.

‘Wat is er aan de hand?’ riep ze.